

รายงานการศึกษาดูงานในต่างประเทศ

ของ

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

ฝ่ายเลขานุการ
คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น
สภาผู้แทนราษฎร

คำนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้กำหนดรูปแบบและโครงสร้างของการบริหารการปกครองประเทศอยู่ในระบบรัฐสภา โดยมีหลักสำคัญในการปกครองว่า “อำนาจอธิปไตยมาจากปวงชนชาวไทย” พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นผ่านทางรัฐสภาบริหาร และตุลาการ

คณะกรรมการการ คือ คณะบุคคลที่รัฐสภาตั้งขึ้นเพื่อกระทำการ หรือพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใดๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภาแล้วรายงานต่อสภา ดังนั้น คณะกรรมการในฐานะที่เป็นองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติจึงเป็นกลไกอันสำคัญยิ่งในการบริหารราชการแผ่นดินในระบบประชาธิปไตย

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น สภาผู้แทนราษฎร เป็นคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารราชการและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวมทั้งส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เมื่อพิจารณาจากอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการแล้วถือได้ว่าเป็นภาระหน้าที่ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาดูงานด้านการปกครองส่วนท้องถิ่นของคณะกรรมการ ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา คณะทำงานได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดในการศึกษาดูงานครั้งนี้ จัดทำเป็นรายงานเพื่อเผยแพร่แก่บุคคลผู้สนใจทั่วไป และคณะทำงานหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้จะอำนวยประโยชน์ต่อการปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศต่อไป

ฝ่ายเลขานุการ

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

สภาผู้แทนราษฎร

รายชื่อผู้ร่วมเดินทาง
คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น
เพื่อศึกษาดูงานด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น
ระหว่างวันที่ ๒๕ กันยายน - ๒๘ กันยายน ๒๕๕๒
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. นายวิรัช ร่มเย็น	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายพีระเพชร ศิริกุล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๓. นางสาวมัลลิกา จิระพันธุ์วานิช	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
๔. นายนที สุทินเผือก	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๕. นายบรรจบ รุ่งโรจน์	โฆษกคณะกรรมการ

ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการและนักวิชาการประจำคณะกรรมการ

๑. นายธรรมพิเชษฐ์ นวลปานวรชาติ	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๒. นายจรูญ เสาวกุล	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ

เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ

๑. นางพัชรินทร์ ปิณฑะคุปต์	ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมการ
การปกครองส่วนท้องถิ่น (เลขานุการคณะเดินทาง)
๒. นางสุมาลี ทินกร ณ อยุธยา	นิติกร ๑ ว (ผู้ช่วยเลขานุการคณะเดินทาง)

ส่วนที่หนึ่ง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทิศเหนือ ติดกับสาธารณรัฐประชาชนจีน ทิศใต้ ติดกับอ่าวไทยและทะเลจีนใต้ ทิศตะวันออก ติดกับทะเลจีนใต้ ทิศตะวันตก ติดกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและติดกับราชอาณาจักรกัมพูชา

ในสมัยโบราณสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามแบ่งเป็น ๓ อาณาเขต คือ ดั่งเกีย อันนัม และโคชินจิ้น อาณาจักรจามปาหรืออันนัมได้รบกับจีน ๒ ครั้ง ที่เมืองเว้ ในปี พ.ศ. ๒๒๕๕ และ พ.ศ. ๑๐๔๘ เมื่อมีพระพุทธศาสนา จึงทำให้เกิดวัฒนธรรมของเวียดนามในปี พ.ศ. ๑๕๑๒ อาณาจักรเวียดนามหลังกู้อิสรภาพจากจีนก็มีราชวงศ์คินห์ครองอำนาจ และมีราชวงศ์เล ราชวงศ์ไล (ปี พ.ศ. ๑๕๕๓) และราชวงศ์ตรันในปี พ.ศ. ๑๕๒๒ อาณาจักรจามปาเข้าสู่ยุคเสื่อมโทรมจนสูญสิ้นในที่สุด เพราะต้องทำสงครามกับอันนัมและกัมพูชาอีกทั้งเป็นเมืองขึ้นของกัมพูชาและอันนัมในปี พ.ศ. ๑๕๐๓ กษัตริย์เซบองงาได้ตีจามปาคืนได้ทั้งหมดและได้รุกถึงฮานอยของอันนัมจนกระทั่งสวรรคตในสงครามทางทะเลทำให้ดินแดนที่ได้ต้องสละคืนไปหมดในปี พ.ศ. ๒๔๓๕ ราชวงศ์เหงียนพระเจ้าจักรพรรดิเกียลองได้ทำลายอาณาจักรเจนละน้ำของกัมพูชาได้พุทธศตวรรษที่ ๒๒ มีพ่อค้าและบาทหลวงเข้ามาในเวียดนาม นักสอนศาสนาได้ประดิษฐ์ภาษาเวียดนามอักษรโรมัน ทำให้ชาวเวียดนามเลิกใช้อักษรจีน ต่อมาพระปนัดดาขึ้นครองราชย์ซึ่งพระองค์นับถือขงจื้อนิยมวัฒนธรรมจีนอย่างเคร่งครัด จึงใช้วิธีกำจัดชาวคริสต์ เป็นเหตุให้ฝรั่งเศสแทรกแซงประเทศและยึดสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้ในเวลาต่อมา

กระแสการเมืองโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดในปลายทศวรรษที่ ๘๐ ได้มีผลทำให้กระแสทางการเมืองและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศสังคมนิยมที่ยังคงเหลืออยู่ต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วยการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งสำคัญในประเทศยุโรปตะวันออกและสหภาพโซเวียตมีผลนำไปสู่การปรับเปลี่ยนนโยบายทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในปี ค.ศ. ๑๙๘๖ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้มีการรวมประเทศอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. ๑๙๗๖ อยู่ภายใต้การปกครองของระบบสังคมนิยมตั้งแต่ภาคเหนือจรดภาคใต้ การปฏิรูปทางเศรษฐกิจ หรือ โด่ย เมีย (Doi Moi) เป็นจุดเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญทั้งทางเศรษฐกิจและยังเป็นจุดที่นำไปสู่การผ่อนคลายความเข้มข้นของระบบสังคมนิยมเวียดนาม การปฏิรูปทางเศรษฐกิจนี้เป็นจุดเริ่มต้นหรือบ่อเกิดที่นำไปสู่การเปิดกว้างทางการเมืองในระดับหนึ่งของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในปัจจุบัน ซึ่งมีเพียงเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ แต่ยังคงเน้นความสำคัญของการปรับใหม่ขององค์กรของพรรคคอมมิวนิสต์และของรัฐบาลด้วย แต่พรรคคอมมิวนิสต์ยอมรับการเปิดกว้างทางการเมืองระดับหนึ่งที่ไม่สิ้นคลอนต่อเสถียรภาพทางการเมืองของพรรค

ทางด้านการเมือง ประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นได้มีความสัมพันธ์มากกว่า ๓๐ ปี โดยเปลี่ยนจากความขัดแย้งและความเป็นปฏิปักษ์ในอดีตมาสู่ความร่วมมือและความเป็นมิตรในปัจจุบัน ประเทศไทยได้สนับสนุนให้สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเข้ามาเป็นสมาชิกขององค์การอาเซียนและร่วมมือ

กับประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งนับเป็นปรากฏการณ์และพัฒนาการที่น่าสนใจในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศ ความใกล้ชิดและร่วมมือกันในหลายๆ ด้าน ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วิชาการ โดยเฉพาะการช่วยเหลือด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการแลกเปลี่ยนนักวิชาการ ทำให้ทั้งสองประเทศมีความร่วมมือที่ดีขึ้น

ภูมิศาสตร์

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีลักษณะคล้ายตัว “s” ขนาดใหญ่ที่ยาวเหยียด โดยมีพื้นที่ครอบคลุมไปตามความยาวของคาบสมุทรอินโดจีนตลอดแนวพรมแดนมีความยาว ๓,๗๓๐ กิโลเมตร พื้นที่ประมาณ ๓ ใน ๔ ของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ประกอบด้วยภูเขาและป่าไม้ บริเวณแผ่นดินทั้งหมดของเวียดนามมีพื้นที่ราว ๓๒๗,๕๐๐ ตารางกิโลเมตร นอกจากนั้นอาณาเขตของประเทศยังรวมไปถึงพื้นที่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล ไม่ว่าจะเป็นไหล่ทวีปขนาดใหญ่ หรือหมู่เกาะนับพัน ที่วางทอดยาวจากอ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย บริเวณที่กว้างที่สุดของประเทศอยู่ทางภาคเหนือมีระยะทาง ๖๐๐ กิโลเมตร ส่วนที่แคบที่สุดระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร

ลักษณะภูมิอากาศ

เป็นแบบมรสุมเขตร้อน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกเปิดโล่งรับลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดผ่านทะเลจีนใต้ ทำให้มีโอกาสรับลมมรสุมและพายุหมุนเขตร้อน จึงมีฝนตกชุกในฤดูหนาว สามารถปลูกข้าวได้ปีละ ๒ ครั้ง (ฝนตกตลอดปี โดยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ)

เป็นประเทศที่มีความชื้นประมาณร้อยละ ๘๔ ตลอดปี มีปริมาณฝน จาก ๑๒๐ - ๓๐๐ เซนติเมตร (๔๘ ถึง ๑๑๘ นิ้ว) และมีอุณหภูมิเฉลี่ยตั้งแต่ ๕°C (๔๑°F) ถึง ๓๗°C (๙๙°F)

ประชากร

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีประชากรทั้งสิ้นประมาณ ๘๖,๑๑๖,๕๕๘ คน ซึ่งเกือบร้อยละ ๙๐ เป็นชาวเวียดนามซึ่งมีถิ่นอาศัยดั้งเดิมอยู่แถบตอนใต้ของจีนและทางด้านตอนเหนือประเทศเวียดนาม ชนกลุ่มน้อยในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีประมาณร้อยละ ๑๐ ของประชากรทั่วทั้งประเทศ กลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือชาวจีนประมาณ ๑.๒ ล้านคน ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ สำหรับชนกลุ่มน้อยที่ใหญ่รองลงมาคือ ชาวเขา ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓๐ เผ่า ชนกลุ่มน้อยอันดับที่สามคือ ชาวเขมร มีประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ คน

การปกครอง

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามแบ่งการปกครองในระดับท้องถิ่นออกเป็นระดับภาค จังหวัดและมีอำเภอต่างๆขึ้นกับจังหวัด โดยสามารถแบ่งเป็น 3 ภาคที่สำคัญ ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ และมี

เมืองหลวงคือ กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางการบริหารประเทศตั้งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานของรัฐบาลในระดับท้องถิ่นเป็นผู้ดูแลนโยบายการบริหารและด้านเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นด้วย

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามแบ่งเป็น ๕๘ จังหวัด และ ๕ เทศบาลนคร คือ

๑. กว่างหงาย
๒. กว่างตริ
๓. กว่างนิง
๔. กว่างนัม
๕. กว่างบิ่ง
๖. คนคุม
๗. เกิ่นเทอ
๘. กำมา (กำไม้้ว)
๙. กาวบิ่ง (เกาบิ่ง)
๑๐. เกียนยาง
๑๑. ช็อกตริง
๑๒. เซินลา
๑๓. ฉุาลาย
๑๔. ค่งห่าป
๑๕. ค่งไน
๑๖. คักโนง
๑๗. คักหลัก (คาลัก)
๑๘. เคียนเบียน
๑๙. คร่าวิญ
๒๐. บักเถียว
๒๑. เตยนิญ
๒๒. ไถเงวียน
๒๓. ไถบิ่ง
๒๔. แหงหวา
๒๕. เตื่อเทียน-หวั
๒๖. เตวียนกวง
๒๗. เตียนยาง
๒๘. นามคิ่ง
๒๙. นิงถ่วน

๓๐. นิงบิ่ง
๓๑. บักซาง
๓๒. บักขั่น
๓๓. บักนิง
๓๔. บิ่งเซือง
๓๕. บีญัคีญ
๓๖. บีญฟวก
๓๗. เบินแตร (เบินแตร)
๓๘. ฟู่เถาะ
๓๙. ฟู่เยน
๔๐. บีญถ่วน
๔๑. เยนไบ้
๔๒. ลองฮัน
๔๓. เลิมคั่ง
๔๔. เหล่าไก
๔๕. ไลโจว
๔๖. หวี่งฟุก
๔๗. หวี่งลอง
๔๘. หลั่งเซิน
๔๙. โห้วยาง
๕๐. เห่งฮัน
๕๑. ฮันยาง
๕๒. หว่าบีญ
๕๓. ห่าซาง
๕๔. ห่าเตย
๕๕. ห่าคั่ง
๕๖. ห่านาม
๕๗. ฮิ่งเยน
๕๘. ไหเซือง
๕๙. บะเหรี๊ย-หวงเต่า

เทศบาลนคร

๑. ไฮฟอง
๒. โฮจิมินห์
๓. ฮ่าโนย
๔. ด่าหนิง
๕. กั้นฮว่า

เมืองสำคัญ

กรุงฮานอย (Ha Noi) เป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม มีประชากรประมาณ ๒.๒ ล้านคน เป็นศูนย์กลางการบริหารประเทศและเป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าทางภาคเหนือ

ไฮฟอง (Hai Phong) เป็นเมืองท่าที่สำคัญในภาคเหนือและเป็นเขตอุตสาหกรรมหนัก

กว๋างนิงห์ (Quang Ninh) เป็นเมืองอุตสาหกรรมด้านถ่านหิน เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวและเมืองท่าสำคัญ

นครโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh) ศูนย์กลางธุรกิจการค้า การนำเข้าส่งออกและเป็นเมืองท่าสำคัญ

กั้นเชอ (Can Tho) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรสำคัญและ อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร

บาเรีย - วุงเตา (Ba Ria - Vung Tau) เป็นเมืองที่มีการทำอุตสาหกรรมน้ำมันดิบและแก๊สธรรมชาติ

มิงห์ฮาย (Minh Hai) เป็นเมืองอุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์อาหารทะเล

โครงสร้างการปกครองของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามปกครองด้วยระบบสังคมนิยม รัฐธรรมนูญที่ใช้ปกครองประเทศในปัจจุบัน คือ รัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งกำหนดให้พรรคคอมมิวนิสต์เป็นสถาบันทางการเมืองที่มีอำนาจสูงสุดเป็นผู้นำของประชาชนทุกชั้น และกำหนดแนวนโยบายในการบริหารประเทศแก่รัฐบาล โดยมีนายตรัน ดุก ลวง ซึ่งเป็นนักปฏิรูปหัวก้าวหน้าดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี และนายฟาน วัน ไค ซึ่งเป็นนักเศรษฐศาสตร์ ชำนาญของประเทศ เป็นนายกรัฐมนตรี (ตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๐)

โครงสร้างการปกครอง แบ่งเป็น ๓ ฝ่ายหลักๆ ได้แก่

๑. องค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ หรือสมัชชาแห่งชาติ (National Assembly) เป็นองค์กรที่สมาชิกได้มาจากการเลือกตั้ง มีหน้าที่บัญญัติและแก้ไขกฎหมาย แต่งตั้งประธานาธิบดีตามที่พรรคคอมมิวนิสต์เสนอ การรับรองและถอดถอนนายกรัฐมนตรีตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รวมทั้งการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีตามที่นายกรัฐมนตรีเสนอ

๒. องค์กรฝ่ายบริหาร ประกอบด้วย ประธานาธิบดี คณะรัฐมนตรี รวมทั้งพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งองค์กรบริหารพรรคคอมมิวนิสต์ที่สำคัญ คือ

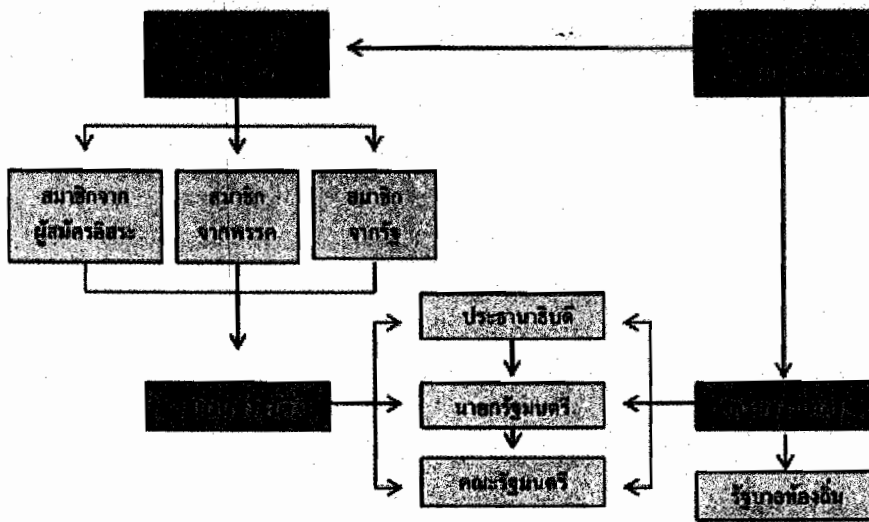
สมัชชาของพรรค มีวาระ ๕ ปี มีหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์กรบริหารระดับสูงของพรรค

คณะกรรมการกลางของพรรค ทำหน้าที่กำหนดนโยบายด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของพรรค

กรมการเมือง เป็นองค์กรบริหารสูงสุด เป็นศูนย์กลางอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนด

เลขาธิการพรรค เป็นผู้นำสูงสุดของพรรค

๓. รัฐบาลระดับท้องถิ่น (Provincial People's Committee) มีคณะกรรมการประชาชนประจำท้องถิ่นนั้นๆ ทำหน้าที่เป็นองค์กรบริหารสูงสุดบริหารงานให้เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎระเบียบต่างๆ ที่บัญญัติโดยองค์กรของรัฐที่อยู่ในระดับสูงกว่า

โครงสร้างการปกครองของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การเมือง

๑. การเมืองของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีเสถียรภาพ เนื่องจากมีพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุดเพียงพรรคการเมืองเดียว ผูกขาดการชี้นำภายใต้ระบบผู้นำร่วม (Collective leadership) ที่คานอำนาจระหว่างกลุ่มผู้นำ ได้แก่

๑. กลุ่มปฏิรูปที่สนับสนุนการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจทางเศรษฐกิจนำ โดยอดีตนายกรัฐมนตรี

ฟาน วัน ขาย

๒. กลุ่มอนุรักษ์นิยม ซึ่งต่อต้านหรือชะลอการเปิดประเทศ เพราะเกรงภัยของ“วิวัฒนาการที่สันติ” (peaceful evolution) อันเนื่องมาจากการเปิดประเทศ

๓. กลุ่มที่เป็นกลาง ประนีประนอมระหว่างสองกลุ่มแรกนำ โดยอดีตประธานาธิบดี เจิ่น คึก เลือง ส่งผลให้รัฐบาลเวียดนามต้องปรับแนวทางการบริหารประเทศให้ยืดหยุ่นและเปิดกว้างมากขึ้น แต่ก็ไม่สามารถดำเนินไปได้ในอย่างก้าวที่รวดเร็วนัก

๒. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้มีการเลือกตั้งสภาแห่งชาติสมัยที่ ๑๑ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีผู้ได้รับการเลือกตั้งทั้งสิ้น ๔๘๘ คน เป็นผู้สมัครอิสระเพียง ๒ คน ที่เหลือเป็นผู้สมัครที่ได้รับการคัดเลือกจากพรรคคอมมิวนิสต์ สภาแห่งชาติมีวาระดำรงตำแหน่ง ๕ ปี มีหน้าที่ตรากฎหมาย แต่งตั้งหรือถอดถอนประธานาธิบดี ประธานรัฐสภา และ นายกรัฐมนตรี

๓. สภาแห่งชาติชุดใหม่ได้เปิดประชุมเมื่อ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยสภามีมติสำคัญ คือ

๑. การประกาศรับรองผลการเลือกตั้ง เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕
๒. เลือกตั้งคณะกรรมการต่างๆ ประจำสภาแห่งชาติ
๓. การเลือกตั้งให้นายเหวียน วัน อาน ดำรงตำแหน่งประธานสภาอีกสมัย (เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕)
๔. การเลือกตั้งให้นายเงิน คี๊ก เลือง ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อไป (เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕)
๕. เลือกตั้งให้นายฟาน วัน ขาย ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อไป (เมื่อ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕) และได้มีการปรับคณะรัฐมนตรีเมื่อ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยในคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ ๒๖ คน มีรัฐมนตรีที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ ๑๕ คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความรู้ความสามารถ หลายคนเคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยในกระทรวงนั้นๆ มาแล้ว นอกจากนี้ ยังมีการตั้งกระทรวงใหม่ ๓ กระทรวง ได้แก่ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงไปรษณีย์และโทรคมนาคม และกระทรวงภายใน ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงทิศทางการปฏิรูปเศรษฐกิจและการบริหารประเทศมากขึ้น ซึ่งเมื่อพิจารณาในประเด็นนี้ไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ไทย - เวียดนามที่ดำเนินไปด้วยดีในปัจจุบัน

๔. แผนงานการปฏิรูประบบราชการสำหรับปี ค.ศ. ๒๐๐๑ - ๒๐๑๐ เน้น ๔ ประเด็น ได้แก่ การปฏิรูประบบกฎหมาย การปฏิรูปโครงสร้างองค์กร การยกระดับความสามารถของข้าราชการและการปฏิรูปด้านการคลัง

สภาพเศรษฐกิจ

สกุลเงิน หน่วยเงินของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามคือ ดอง ซึ่งแบ่งออกเป็นธนบัตรใบละ ๒๐๐ ๕๐๐ ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๑๐,๐๐๐ และ ๒๐,๐๐๐ ดอง โดยทั่วไป ๑ USD แลกได้ ๑๕,๐๐๐ ดอง และ ๔๐๐ ดอง ต่อ ๑ บาท

เกษตรกรรม มีผลผลิตได้แก่ ข้าวเจ้า ยางพารา ทุเรียน กาแฟ ยาสูบ พริกไทย (ในปี ค.ศ. ๒๐๐๖ ส่งออกกว่า ๑๑๖,๐๐๐ ตัน) การประมง เวียดนามจับปลาได้เป็นอันดับ ๔ ของสินค้าส่งออก เช่น ปลาหมึก กุ้ง ตลาดที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น ไต้หวันและสิงคโปร์

อุตสาหกรรม อุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ อุตสาหกรรมทอผ้า ศูนย์กลางอยู่ที่โฮจิมินห์ซิตี้และมีนิคมอุตสาหกรรม อมตะซิตี้เบียนโฮ การทำเหมืองแร่ที่สำคัญ คือ ถ่านหิน น้ำมันปิโตรเลียม และก๊าซธรรมชาติ เวียดนามเป็นประเทศส่งออกน้ำมันดิบรายใหญ่อันดับ ๓ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถัดจากอินโดนีเซียกับมาเลเซีย

การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วทำให้สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเผชิญภาวะขาดแคลนพลังงานไฟฟ้า จึงมีการซื้อพลังงานไฟฟ้าจากมณฑลยูนนาน ประเทศจีน ตั้งแต่เดือนกันยายนปี ค.ศ.๒๐๐๔

วัฒนธรรม

จากการสำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีประชากรถึงร้อยละ ๘๐ ที่ถือว่าตนเองไม่มีศาสนา ที่เหลือไม่นับถือลัทธิขงจื้อ เต๋า พุทธมหายาน โรมันคาทอลิก โปรเตสแตนต์ และอื่นๆ แต่ก็มีชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นชาวจาม

การสื่อสารใช้ภาษาเวียดนาม ซึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๓ วงการวิชาการเวียดนามได้ลงประชามติที่จะใช้ตัวอักษรโรมัน (quoc ngu) แทนตัวอักษรจีน (Chu Nom) ในการเขียนภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามขึ้นชื่อว่าเป็นภาษาที่ยาก เป็นภาษาที่อยู่ในกลุ่มภาษาออสโตรเอเชียติกและได้รับอิทธิพลมาจากภาษาจีนและทิเบต ชาวเวียดนามประดิษฐ์อักษรของตัวเองขึ้นมาโดยอาศัยแบบอย่างมาจากจีน แต่ได้ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับภาษาที่ตัวเองต้องการเรียกว่า “โนมจน” ต่อมาบาทหลวงชาวฝรั่งเศสได้แปลภาษาให้เป็นแบบโรมัน เรียกว่า “กว็อก หงือ” ปัจจุบันวัยรุ่นชาวเวียดนามหันมาพูดภาษาอังกฤษกันมากขึ้นส่วนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่มักจะใช้ในหมู่ผู้สูงอายุเท่านั้น

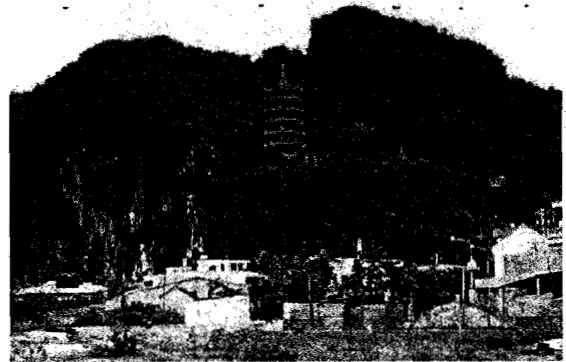
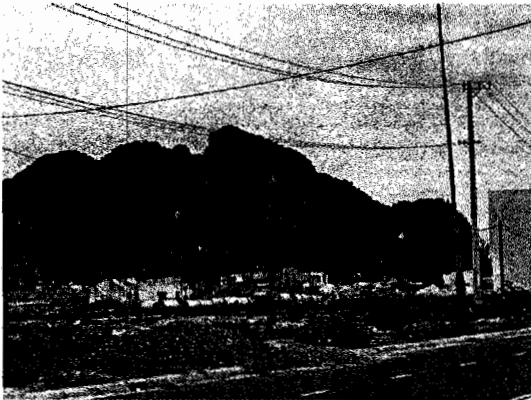
การคมนาคม

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีท่าอากาศยานขนาดใหญ่ ๕ แห่ง คือ ท่าอากาศยานโนยบาย (Noi Bai) ในกรุงฮานอย ท่าอากาศยานเตินซันญีต (Tan Son Nhat) นครโฮจิมินห์ ท่าอากาศยานลองแต็ง (Long Thanh) ท่าอากาศยานจูลาย (Chu Lai) ในจังหวัดกว๋างนาม (Quang Nam) กับท่าอากาศยานนครคำหนัง (Danang)

ส่วนที่สอง

การศึกษาดูงาน

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่นได้เดินทางเข้าศึกษาดูงาน ณ หมู่บ้านแกะสลักหินอ่อน เมืองคานัง ซึ่งมีชื่อว่าหมู่บ้านนองเหนือก เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๒ เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา โดยมี Mr.Phan Tan Ca เป็นผู้ต้อนรับและกล่าวบรรยายสรุปเกี่ยวกับวิธีการแกะสลักหินอ่อน โดยสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

ภูเขาหินอ่อน โง อัน เจิน

หินภูเขาที่ใช้แกะสลักนำมาจากภูเขาจำนวน ๕ ลูก ที่อยู่ภายในบริเวณหมู่บ้าน แต่ละลูกมีความหมายเป็นธาตุทั้ง ๕ ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ และไม้ ชาวเวียดนามเรียกว่า ภูเขาหินอ่อน หรือภูเขาแห่งธาตุทั้งห้า ภาษาเวียดนาม เรียกว่า โง อัน เจิน ความหมายของภูเขาแต่ละลูก ได้แก่ ทูย เจิน หมายถึง น้ำ ฮัว เจิน หมายถึง ไฟ คิม เจิน หมายถึง ทอง รุย เจิน หมายถึง ดิน มก เจิน หมายถึง ไม้ สถานที่นี้จึงเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างมาก ภูเขาทั้ง ๕ ลูกเจาะหินมาแกะสลักกันเป็นเวลานานนับร้อยปี ปัจจุบันได้ลดลงจนต้องนำหินอ่อนจากที่อื่นมาทดแทน อาชีพแกะสลักหินอ่อนของชาวบ้านที่หมู่บ้าน Non Nuoc (Non Nuoc Fine Arts Village) มีมานานกว่า ๓๐๐ - ๔๐๐ ปี เริ่มจากแกะสลักเทพต่างๆ เช่น เจ้าแม่กวนอิม รวมไปถึงแกะสลักหินที่ประดับตามสวนหย่อม ปัจจุบันได้พัฒนาออกไปหลายรูปแบบ เช่น ศิลปะร่วมสมัยที่เรียกว่า Fine Arts ทำให้สินค้าหินสลักที่นี่เป็นที่รู้จักกันทั่วโลก รวมทั้งมีการรับแกะสลักสั่งทำจากต่างประเทศด้วย

หากจะเทียบการแกะสลักหินอ่อนของหมู่บ้านนี้กับการแกะสลักหินอ่อนของประเทศไทย ก็มีลักษณะคล้ายสินค้า OTOP แดงงานแกะสลักหินที่นี่เป็นอาชีพเก่าแก่ที่มีมานานหลายร้อยปี ส่วนมากจะใช้แรงงานคนในหมู่บ้านแกะสลัก มิได้ใช้เครื่องมือที่ทันสมัยเป็นรูปแบบอุตสาหกรรมเหมือนเช่นประเทศไทย ซึ่งเป็นงานที่ค่อยๆ สกัดหินก้อนใหญ่ที่ละเอียดกละน้อยจนออกมาเป็นรูปร่างได้อย่างสวยงาม หากเป็นงานฝีมือที่ดั่งท่อมเท แรงกายอย่างมากทีเดียว เหตุที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามยังคงสามารถดำรงชีพด้วยอาชีพนี้เพราะความ

อดทน และค่าแรงงานที่เวียดนามนี้ต่ำกว่าไทย คนงานในหมู่บ้านนี้มีประมาณพันกว่าคน จาก ๖๐๐ ครอบครัว มี รายได้คิดเป็นเงินไทยประมาณไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท/คน/เดือน (๗ - ๘ แสนดอง)

ขั้นตอนการแกะสลักจากหินอ่อนเป็นก้อน ไปสู่ประติมากรรม ได้แก่

๑. การออกแบบชิ้นงานตามที่ต้องการ
๒. การหาหินอ่อนให้ได้รูปร่างตามชิ้นงานที่ต้องการ
๓. การนำหินอ่อนมาตัดให้ได้ขนาดที่ต้องการ
๔. การนำหินอ่อนที่ตัดแล้วมากลึงให้กลมหรือเรียบ
๖. การนำหินอ่อนที่กลึงแล้วมาแกะสลักให้ได้หุ่นตามแบบ
๗. การเก็บรายละเอียดและความเรียบร้อย

บริเวณหมู่บ้าน Non Nuoc (Non Nuoc Fine Arts Village)

ขั้นตอนการแกะสลักหินอ่อน

การนำหินอ่อนมาตัดให้ได้ขนาดที่ต้องการ

การนำหินอ่อนที่ตัดแล้วมากลึงให้กลมหรือเรียบ

การนำหินอ่อนที่กลึงแล้วมาแกะสลักให้ได้หุ่นตามแบบ

การเก็บรายละเอียดและความเรียบร้อย

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

หินอ่อนที่แกะสลักที่พร้อมจำหน่ายเป็นสินค้า

ในสมัยก่อนนั้น ชาวบ้านจะนิยมแกะสลักแต่รูปเจ้าแม่กวนอิมและองค์เทพที่นับถือของชาวจีนเป็นหลัก แต่ปัจจุบันได้เพิ่มรูปแบบอื่นตามที่ถูกค้าต้องการ เช่น แจกันหินอ่อนที่มีตั้งแต่ขนาดตั้งโต๊ะ ไปจนถึงขนาดใหญ่ที่มีน้ำหนักมากกว่า ๑๐๐ กิโลกรัม หรือบางครั้งก็ทำตามแบบที่ถูกค้าต้องการ งานประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นงานศิลปะร่วมสมัย ลักษณะ ไม้เปลือยที่โชว์สัดส่วนของสตรี

งานสลักหินอ่อน ได้หันมาสลักหินประเภทอื่นๆ ตามความต้องการของตลาดที่ลอกเลียนแบบโบราณวัตถุสมัยยุคจาม หรือแจกจำปา ซึ่งเป็นคนโบราณที่เข้ามาค้าขายอยู่ทางแถบเวียดนามตอนกลาง เมื่อราว ๗๐๐ - ๘๐๐ ปีก่อน ยุคเดียวกับขอม

ศิลปะวัตถุในยุคจามถูกรวบรวมนำมาเก็บไว้ที่พิพิธภัณฑสถานในเมืองคานัง และเป็นต้นแบบให้ช่างจากหมู่บ้านหินอ่อนนี้นำไปแกะสลัก โดยใช้หินทรายสีต่างๆ ซึ่งทำได้ใกล้เคียงและมีความสวยงามมาก

สินค้าแกะสลักหินภายในหมู่บ้านหินอ่อน มีทั้งงานของชาวบ้านแบบครัวเรือนหรือสินค้า OTOP ที่ส่งขายตามร้านค้าขนาดเล็กภายในหมู่บ้าน ส่วนผู้ค้ารายใหญ่จะมีโรงงานแกะสลักเป็นของตนเอง ประกอบไปด้วยคนงานจำนวนมาก และมีความสามารถในการส่งออกไปขายยังต่างประเทศ

อาชีพแกะสลักหินของหมู่บ้านนี้น่าจะมีอนาคตไปอีกนาน เนื่องจากมีค่าแรงงานที่ต่ำมาก ราว ๒,๐๐๐ บาทต่อเดือน (ปี ๒๕๕๐) และงานสลักหินเป็นงานฝีมือที่ต้องใช้ความอดทนสูง ซึ่งคงจะหาคู่แข่งได้ยาก ยิ่งประเทศมีความเจริญขึ้นก็ยิ่งหาคนทำอาชีพนี้ได้ยากเป็นเงาตามตัว

ประเทศไทย งานแกะสลักหินด้วยฝีมือล้วนๆ ในปัจจุบันมีเป็นจำนวนน้อยมาก เช่น การสลักครกหินที่อ่างศิลา จังหวัดชลบุรี นอกนั้นจะเป็นงานหินอ่อนที่เป็นรูปแบบอุตสาหกรรมใช้เครื่องมือเครื่องจักรแทนแรงงานคน ประเทศใกล้เคียงที่มีอาชีพลักษณะเดียวกันนี้ เห็นจะมีแต่ประเทศกัมพูชา ในหมู่บ้านชนบทริมถนน

สายปอยเปต เสียมเรียบ แต่หากเทียบกับหมู่บ้านและสลักหินอ่อนในเมืองคานังที่มีอาชีพสลักหินกันทั้งหมู่บ้าน สร้างงาน สร้างรายได้ ให้ชาวเวียดนามหลายพันคนก็ยังมีลักษณะที่ต่างกันพอสมควร

ข้อเสนอแนะ

สำหรับประเทศไทยนั้น การจัดโครงการ OTOP (One Thumbon One Product) ที่นำแนวคิดมาจากประเทศญี่ปุ่น ในโครงการ OVOP One Village One Product ซึ่งเป็นโครงการที่รัฐบาลจัดทำขึ้นเพื่อให้แต่ละชุมชนได้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้า โดยรัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่ และการบริหารจัดการเพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศด้วยระบบร้านค้า เครื่องขายและอินเตอร์เน็ต เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนให้เข้มแข็งพึ่งตนเองได้ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างรายได้ด้วยการนำทรัพยากร ภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นและมูลค่าเพิ่มเป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในและต่างประเทศ มีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ซึ่งเป็นการสนับสนุนการผลิตและจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองของแต่ละพื้นที่ ทำให้ประชาชนในพื้นที่มีรายได้เพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง โดยมีหลักการ พื้นฐาน ๓ ประการ คือ

๑. ภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่สากล (Local Yet Global)
๒. พึ่งตนเองและคิดอย่างสร้างสรรค์ (Self-Reliance-Creativity)
๓. การสร้างทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development)

ส่วนในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้น การพัฒนาสินค้าที่มีลักษณะเป็นสินค้า OTOP นั้น ยังมีลักษณะเป็นการเริ่มต้นจากเอกชนมากกว่าการส่งเสริมจากรัฐบาล สินค้า OTOP นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าที่เกิดจากการสืบทอดต่อกันมาจากบรรพบุรุษจนถึงยุคปัจจุบัน เช่น ในกรณีของหมู่บ้านแกะสลักหินอ่อนหมู่บ้าน Non Nuoc (Non Nuoc Fine Arts Village) ที่ยังคงสืบทอดอาชีพด้วยการแกะสลักหินอ่อนโดยการใช้แรงงานคนเป็นส่วนใหญ่ เป็นสินค้าที่ทำด้วยมือ การส่งเสริมด้านผลิตภัณฑ์ให้เป็นสินค้า OTOP จากภาครัฐบาลของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามยังไม่มี การส่งเสริมอย่างเป็นทางการเหมือนเช่นในประเทศไทยที่มีการส่งเสริมมาเป็นระยะเวลานาน การส่งเสริมการตลาดเป็นการพัฒนาจากภาคเอกชนเป็นส่วนใหญ่

สิ่งที่ทำทนายสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในยุคที่การปฏิรูปทางเศรษฐกิจแบบเสรีก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว คือ ประเด็นทางการเมืองที่แม้ในพรรคคอมมิวนิสต์ด้วยกัน ก็มีการแบ่งแยกเป็น ๒ ฝ่าย คือ กลุ่มอนุรักษ์นิยมที่ยึดมั่นในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ (Conservatives) ซึ่งต่อต้านการปฏิรูป กับกลุ่มพลังก้าวหน้าที่สนับสนุนการปฏิรูป (Reformists) ซึ่งในที่สุดแล้ว การปฏิรูปและเสรีภาพทางการเมืองต้องควบคู่กับการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ แม้ในปัจจุบันยังไม่มีความชัดเจนในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม แต่ในอนาคตกระแสการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองจะต้องเกิดขึ้นด้วยปัจจัยผลักดันหลายประการ ได้แก่

การปฏิรูปทางเศรษฐกิจที่สร้างความมั่งคั่งให้คนจำนวนน้อย ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังยากจนอยู่ และรัฐบาลสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามไม่อาจควบคุมได้เหมือนในอดีต เนื่องจากระบบปันส่วนทางอาหารที่เคยใช้ถูกยกเลิกไป ซึ่งจะก่อให้เกิดการเรียกร้องความเป็นธรรมมากขึ้น

กลุ่มคนที่เรียกร้องเสรีภาพทางการเมืองอีกกลุ่มหนึ่งและจะเป็นกลุ่มที่สำคัญ คือ กลุ่มที่เป็นตัวจักรสำคัญในการปฏิรูปเศรษฐกิจ คือ กลุ่มปัญญาชน ข้าราชการและนักบริหาร (Technocrats) ที่รู้สึกว่าจะไม่ได้รับผลจากการปฏิรูปอย่างยุติธรรม

ผู้ที่ได้รับผลจากการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ คือ ธุรกิจเอกชนและอำนาจท้องถิ่นที่ต้องการเสรีภาพมากขึ้น เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ควรจะได้มากขึ้น

การเรียกร้องการมีส่วนร่วมในอำนาจทางการเมืองและความเป็นผู้นำจากคนใต้ ซึ่งปัจจุบันเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจจะรุนแรงมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ภาวะทางการเมืองที่จะเห็นต่อไปของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในช่วงศตวรรษนี้ คือ การรวมชอกกันทางอำนาจภายในกลุ่มผู้นำซึ่งเกิดขึ้นตลอดมา เป็นการยากที่จะเห็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง หากคนเวียดนามยังคงมุ่งแข่งขันทางเศรษฐกิจในสถานการณ์ใหม่ของโลก โดยที่พรรคคอมมิวนิสต์ยังเป็นอุปสรรคต่อการปฏิรูปเศรษฐกิจ

การที่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามยังไม่ผ่านขั้นตอนการพัฒนาตามแนวทางทุนนิยมทำให้ไม่มีทั้งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และรากฐานทางเทคโนโลยี การที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมตามแนวทางสังคมนิยมในระบบเศรษฐกิจแบบเกษตรกรรมและยังล้าหลังจำเป็นต้องสร้างพลังทางการผลิตจากการเปลี่ยนระบบความสัมพันธ์ทางการผลิตในลักษณะที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการปฏิวัติอีก ๒ ด้านอย่างใกล้ชิด นั่นคือ การปฏิวัติด้านความสัมพันธ์ทางการผลิตเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับการพัฒนาพลังทางการผลิต การปฏิวัตินี้จะเป็นตัวเร่งการปฏิวัติทางเทคโนโลยีและเสริมสร้างความมั่นคงเข้มแข็งของการควบคุมระบบเศรษฐกิจ โดยชนชั้นกรรมาชีพ คือ พันธมิตรคนงาน ชาวนาและเผด็จการ โดยชนชั้นกรรมาชีพจะเข้มแข็งขึ้น การปฏิวัตินี้ด้านอุดมการณ์และวัฒนธรรมก็จะได้รับผลจากเงื่อนไขทางสังคมและเศรษฐกิจใหม่นี้ เพราะจากสภาพเงื่อนไขดังกล่าวนี้ ทำให้ความรู้สึกนึกคิดที่ก้าวหน้าของคนรุ่นใหม่เกิดขึ้นได้ การฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจและสังคม เพื่อวางรากฐานสำหรับการสร้างระบบสังคมนิยม นั้น เป็นปัญหาที่ทำให้ทนายผู้นำของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามว่าจะดำเนินไปในทิศทางใดเพื่อรักษาเสถียรภาพทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์ให้สามารถดำรงอยู่ได้ในระบบทุนนิยม

สำหรับธุรกิจการแกะสลักหินอ่อนในประเทศไทย ขณะนี้เป็นการแกะสลักด้วยเครื่องจักรขนาดใหญ่เกือบทั้งหมด เนื่องจากดำเนินธุรกิจแบบอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ส่งผลให้สินค้าประเภทนี้ขาดเอกลักษณ์และความละเอียดแบบไทย

ฉะนั้น ประเทศไทยควรพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ชุมชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความหลากหลายโดยคำนึงถึงความต้องการของตลาดและเอกลักษณ์ความเป็นไทยควบคู่กันไป เนื่องจากเป็นจุดเด่นที่ทำให้สินค้าแตกต่างจากสินค้าของประเทศอื่น นอกจากนี้ ยังส่งผลให้สินค้า OTOP ของประเทศไทยสามารถส่งออกไปจำหน่ายในตลาดโลกและสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างมหาศาล เหมือนเช่นการผลิตสินค้าประเภทหินอ่อนแกะสลักของประเทศเวียดนามที่สร้างเอกลักษณ์ให้กับสินค้าของตนโดยยังคงอนุรักษ์วิธีการแกะสลักด้วยมือไว้ ประกอบกับค่าแรงงานอยู่ในระดับต่ำ ทำให้สามารถจำหน่ายหินอ่อนแกะสลักได้ในราคาถูกลงกว่าประเทศอื่นๆ ส่งผลให้หินอ่อนแกะสลักเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศเวียดนามในปัจจุบัน

ภาคผนวก

โรงงานแกะสลักหินอ่อน TIEN HIEU 3 ณ เมืองดานัง

ขั้นตอนการขึ้นรูปแกะสลักหินอ่อน

ขั้นตอนเก็บรายละเอียดของชิ้นงาน

ผลิตภัณฑ์จากหินอ่อน

ผลิตภัณฑ์จากหินอ่อน

ประธานคณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น
มอบของที่ระลึกแก่ MR.PHAN TAN CA ผู้ให้การต้อนรับ

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

คณะเดินทางศึกษาดูงานถ่ายภาพเป็นที่ระลึก

รายละเอียดงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน
ของคณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น
ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๙ กันยายน ๒๕๕๒
ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒

คณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น ได้รับอนุมัติจากประธานสภาผู้แทนราษฎร
ให้เดินทางไปศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. งบประมาณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน จำนวนเงินทั้งสิ้น
๖๔๗,๔๐๐ บาท ดังนี้

๑. ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๑๑๙,๕๐๐	บาท
๒. ค่าเช่าที่พัก	๑๗๘,๑๘๐	บาท
๓. ค่ายานพาหนะ	๑๙๐,๐๐๐	บาท
๔. ค่ารับรอง	๑๕๐,๐๐๐	บาท
๕. ค่าใช้จ่ายอื่น	๙,๗๒๐	บาท

- ค่าของขวัญ (๙,๗๒๐ บาท)

รวมเงินทั้งสิ้น ๖๔๗,๔๐๐ บาท

๒. คณะเดินทาง ๑๐ คน ประกอบด้วย กรรมการ จำนวน ๕ คน ผู้ชำนาญการ
ประจำคณะกรรมการ จำนวน ๑ คน นักวิชาการประจำคณะกรรมการ จำนวน ๑ คน
ข้าราชการรัฐสภาสามัญ จำนวน ๒ คน และผู้ติดตาม (ไม่เบิกค่าใช้จ่ายจากงบประมาณ)
จำนวน ๑ คน ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงาน

(นายวิรัช ร่มเย็น)

ประธานคณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

กลุ่มงานคณะกรรมการการปกครองส่วนท้องถิ่น

โทร. ๐๒ ๒๔๔ ๒๖๔๗

โทรสาร ๐๒ ๒๔๔ ๒๖๔๘